

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. София, 14.06.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД IV – ти състав, в закрито заседание на четиринадесети юни през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕНЕЛИН И. ОВ
2. ДАНИЕЛА КОСТОВА

като разгледа докладваното от съдията И.ов въззивно наказателно частно дело номер 286 по описа за 2019 година за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава 22 НПК.

Настоящото въззивно производство е образувано, по въззивни жалби на защитниците на тримата подсъдими Д., Г. и Р., срещу определение от 30.05.2019г., постановено в разпоредително заседание по НОХД №1194/2019г. на СНС XXII състав, с което съдът отказал да уважи направените искания от подсъдимите С. С. Д., чрез защитниците му адв.Т. и адв.В. от АК гр.В., на подсъдимия Р.Б.Р., чрез защитника му адв.И.А. САК и на подсъдимия И.Г., чрез защитника му адв.Р.К. по реда на чл.248 ал.1 т.3 НПК за прекратяване на съдебното производство поради наличие на съществени процесуални нарушения на досъдебната фаза на процеса при съставянето на обвинителния акт.

Апелативният специализиран наказателен съд, като се запозна с жалбите, с материалите по делото и атакуваното определение, намира следното:

Жалбите са процесуални допустими, доколкото са подадени от лица с правен интерес пред съответния съд, в изискуемия от закона седмодневен срок. Разгледани по същество са неоснователни, поради което следва да бъде оставени без уважение по следните съображения.

НОХД №1194/2019г. на СНС, е образувано по внесен на 01.04.2019г. обвинителен акт срещу:

- С. С. Д. за престъпление по чл.213а ал.3 т.3 алт.2 пр.1 вр.ал.2 т.2 т.4 и т.6 вр. чл.20 ал.3 вр. ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК,

- Р.Б.Р. за престъпление по чл.213а ал.3 т.3 алт.2 пр.1 вр. ал.2 т.2 т.4 и т.6 вр.чл.20 ал.2 вр. ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК

- И.Е.Г. за престъпление по чл.213 ал.3 т.3 алт.2 пр.1 вр. ал.2 т.2 т.4 и т.6 вр.чл.20 ал.2 вр. ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК

При обсъждането на въпросите по чл.248 ал.1 т.3 НПК в разпоредително заседание на 30.05.2019г., защитниците са възразили, че делото не е подсъдно на СНС, че в обстоятелствената част на обвинителният

акт са допуснати отстраними съществени нарушения, доколкото не са описани съответните съставомерни факти и квалифициращи обстоятелства съответни на повдигнатите обвинения, твърди се за съществен обстоятелствен дефицит в описанието на фактите, относими към структурните елементи на съответния състав на престъпление, което е довело до неясно описание на съучастническа престъпна дейност.

Защитникът на подсъдимия Р.Б.Р., адв.И.А. САК оспорва подсъдността на СНС по повдигнатото обвинение, доколкото освен формалното съответствие на повдигнатото обвинение с родовата подсъдност на СНС определена в чл.411а ал.1 т.3 НПК, съда следвало да следи за съответствие описанието на доказателствените факти с определената от законодателя подсъдност. Въззивният състав, не се съгласява с наведените защитни доводи, доколкото, това по същество в тях се съдържат искания за контрол върху обвинителните правомощия на прокурора, което е в разрез с функцията на съда възложена му от закона.

Настоява от защитата на подсъдимите, съдът да върне делото за отстраняване на пропуски при фактическото описание на инкриминираната деятелност, която е свързана с конкретна квалификация, чието съдържание предпоставя родовата компетентност на СНС. Твърди се, че прокуратурата не е описала в обстоятелствената част съответните факти, които да отразяват ясно, диференцирания подход на прокуратурата към квалифициращото обстоятелство, че деянието по 213а ал.1 НК е осъществено „по поръчение на лице“ вместо като съучастие под формата на „подбудител“.

Въззивният съд констатира, че в обстоятелствената част на обвинението, прокуратурата е идентифицирала конкретно съществените факти относими към поведението на подсъдимия Д., че „...През месец септември 2014г. в гр.Девня, обл.В. обв.С.Д. се срещнал с обвиняемите Р.Б.Р. и И.Е.Г., като им казал да започнат да посещават заложената къща в която работи свидетеля И.Й. и да го притесняват с цел да го мотивират да подпише документ /запис на заповед/...“.

За последващите обстоятелства, въззивният съд установява описание на следната хронология, следвайки накратко изложените в обвинението факти, а именно: Подсъдимите Р. и Г. изпълнили поръчаното от Д., като през септември 2014г. посетили Й., но не успели да го мотивират съобразно поръчаното им от Д.. През м.октомври 2014г. се срещнали с Д. за му обяснят, че не са успели да свършат възложеното от него. В обвинението е описано, че Д. отново им възложил да се срещнат с Й. и да го принудят да подпише запис на заповед. През ноември подсъдимите Р. и Г. отново се срещнали с Й., но не са успели да свършат поръчаното от Д., за което отново му докладвали. Той отново им казал, че трябва да се срещнат с него и да го принудят да подпише записа на заповед за парично задължение към Д.. В изпълнение на поръчението, по настояване на Д. на 04.11.2014г. подсъдимите Р. и Г. отново посещават Й., като в този случай подсъдимия Р.Р. носел пистолет на колана си, който бил забелязан от Й.. При последвалия нов отказ от Й. да подпише записа на заповед и да прехвърли собствеността на две МПС на Д.,

подсъдимите Р. и Г. го заплашили с насилие и посегателство срещу личността му, срещу негови близки и имуществото му. Поради последвалия нов отказ нанесли многобройни удари с ръце по тялото и лицето на Й.. На л.8 подвеждайки описанието на фактите под състава на престъпление по чл.213а ал.3 и сл. НК, прокурорът е посочил, че С. Д. е действал като съучастник, под формата на подбудител, като е склонил И.Г. и Р.Р., като извършители да принудят И. Й. да се разпорежи с вещите – МПС и да поеме имуществено задължение. Така, съответното инкриминирано поведение на всеки от подсъдимите, описано в хронология е изяснено, както в диспозитива, така и в обстоятелствената част на обвинителният акт. Прокурорът ясно е посочил формата на съучастие на всеки един от подсъдимите. В случая Д. е обвинен, че е „подбудител“, а Г. и Р. като „извършители“. В квалифициращите обстоятелства прокурорът ясно е посочил, че „деянието е извършено по поръчение на лице – С. Д.“, като подробно е описал отделните епизоди, посочвайки време място и участници в инкриминираните деяния.

В случая по изразените от защитата възражения, както и наведени доводи за нарушения свързани с неяснота, относно формата на участие на Д. при извършването на инкриминираното му престъпление по чл.213а ал.1 НК следва да се посочи, че е инкриминирано съучастие между лица, като Д. е „подбудител“. Законодателят е съобразил по – високата степен на обществена опасност на деянието извършено при такава форма на съучастие, поради което е инкриминирал съучастията под формата на подбудителство като отделен самостоятелен квалифициращ признак на деянието по чл.213а ал.1 НК. Така подбудителството е включено в квалифициращите обстоятелства, описано че: „...деянието е извършено ... по поръчение на лице...“, което въвежда допълнителни утежняващи санкционни последици относими към размера на предвиденото от закона наказание. Посоченият законодателен подход в конкретния случай не е прецедент. Сходство може да се установи при съизвършителство по смисъла на чл.20 ал.2 НК, когато то е под формата на необходимо съучастие, което също е инкриминирано в самостоятелен състав на престъпление по чл.321 НК.

В случая подбуждането към извършване на престъпление, не е самостоятелен състав на престъпление, а е изведено от законодателя като отделно квалифициращо обстоятелство описано ясно в обвинението с квалифицирания състав по чл.213а ал.3 т.3 пр.2 НК, като словесно е включено в обвинението чрез израза, че „... *деянието е извършено по поръчение на лице – С. Д....* “. В този смисъл, не е налице противоречиво описание на формата на участие на С. Д., при посочването, че участва като подбудител и с включването на квалифициращият признак, че деянието е извършено по поръчение на лице – С. Д.. В случая законодателят е осъществил сходен подход, обособявайки престъпното съучастие под формата на „подбудителство“ по чл.213а ал.1 НК, доколкото е отчел по-високата степен на обществена опасност на тази съучастническа форма на престъпна дейност. В случая подбудителството, по форма съдържа белези на престъпна „поръчка“, на престъпна „делка“ с извършителите, а по

съдържание е обективно проявление на съучастническата форма на „подбудителство“. Такова инкриминирано поведение, доколкото е инкриминирано като квалифициран състав на престъплението по чл.213а ал.1 НК, имплицитно съдържа в себе си онова престъпно съучастническо въздействие върху извършителя, което законодателят е включил в нормата на чл.20 ал.3 НК обособявайки го, като утежняваща квалификация при престъплението по чл.213а НК.

Дали мотивирането на извършителите, обективно отразено в последващите конкретни епизоди от поведението им е осъществено чрез обещания за облаги или по друг начин е въпрос по същество. Доколкото досъдебната фаза е подготвителна, то и доказателствената информация за това следва да бъде разгърната в цялост от предмета на съдебното дирене. За целите на обвинението, за да бъде разбрано от подсъдимите, не е нужно цялата фактическа информация, която се съдържа в доказателствата по делото, (с която подсъдимия и защитниците му са запознати) да бъде поставяна в описателната част на обвинението, а в противен случай да бъде изтъквано като пречка подсъдимия да разбере в какво е обвинен.

В обвинението ясно е описано, че подбудителството на Д. е осъществено от него като престъпно възлагане, „поръчка“ да бъде принуден И. Й. да се разпорежи противно на волята си с вещи – два броя МПС и да поеме имуществено задължение в размер на 37 000лв. В обвинението е писано чрез конкретни факти установяващи кога, на кого, къде и колко пъти С. Д. е поръчвал на извършителите И.Г. и Р.Р. да осъществят принуда върху Й., която да постигне поставените от него престъпни цели.

Претендираното във въззивните жалби, обстоятелствено описание в обвинителния акт надхвърля изискуемия от закона стандарт за излагане на обвинителни факти, които следва да са в обем съдържащ описание на структурните елементи на състава на престъпление. Изискванията към обстоятелствената част на обвинителният акт не са идентични със стандартите, които закона поставя към мотиви на съдебен акт. Предмет на установяване в бъдещ съдебен процес, в хода на съдебно следствие са фактите описани в обвинителният акт, както и всички обстоятелствата относими към възникването и развитието на конкретните взаимоотношения между подсъдимите и пострадалото лице в инкриминирания период, които имат отношение към пълното всестранно изясняване на обстоятелствата по делото. Според законодателя и тълкувателната практика на ВКС основен критерий за разграничаване на съществените от несъществените недостатъци в обвинителния акт са онези нарушения, които засягат единствено правото на обвиняемия да научи в какво престъпление е обвинен. Съобразно посоченото в чл.249 ал.4 т.1 НПК и ТР №2/2002г. в пункт 4.2 „...*в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в осъществяването му (чл. 82, ал. 1, т. 1 НПК). Към тях се отнасят и времето и мястото на извършване на престъпленията, както и пълните данни за личността на обвиняемия...*“.

В този смисъл, въззивният съд като проследи и останалите възражения на защитата и като установи, че съдът обстойно и правилно е изложил мотиви както относно претендираната липса на парична оценка стойността на двете инкриминирани МПС, така и по отношение възраженията на адв.К. за компетентност на органа на досъдебното производство, за разрешенията за срока на разследването, за запечатването на Т.ете и наличността на доказателствата по описа на досъдебното производство и др. доколкото изцяло сподели аргументите на първостепенният съд не намира основание да преповтаря изчерпателно изразените аргументи от първостепенният съдебен състав. В този смисъл, въззивният състав намира защитните претенции за прекратяване на съдебното производство, поради наличие на съществени и отстраними процесуални нарушения за неоснователни. В заключение, въззивната инстанция не установява, наличието на твърдените във въззивните жалби нарушения. При служебна проверка не се откриват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да нарушават правата на обвиняемия да научи за какво престъпление е привлечен в качеството му на обвиняем, т.е. нарушения относими към посочените в чл.249, ал.4 НПК.

Воден от горното и на основание чл.341 ал.2 и чл.345 от НПК, IV въззивен състав на АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 30.05.2019г., постановено в разпоредително заседание по НОХД №1194/2019г. на СНС XXII състав, с което съдът е отказал да уважи направените искания на подсъдимите С. С. Д., чрез защитниците му адв.Т. и адв.В. от АК гр.В., на подсъдимия Р.Б.Р., чрез защитника му адв.И.А. САК и на подсъдимия И.Г., чрез защитника му адв.Р.К. по реда на чл.248 ал.1 т.3 НПК, за прекратяване на съдебното производство, поради допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на обвинителния акт.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.